

Младенъ Исаевъ

Нова година

Въ равнинитъ необгледни
тича нъкой съ буенъ бѣгъ,
тичатъ въ троветъ ледни
и разнасятъ звѣнъ и снѣгъ . . .

Тъ по цѣлата родина
тая нощъ ще разнесатъ
вестъ за новата година —
скжпа гостенка въ свѣтътъ.

И снѣгътъ се стели, стели,
скрива родната страна,
отъ снѣжсинкитъ му бѣли
грѣе чиста свѣтлина . . .

Тая нощъ далечъ въ простора
воички кжици блестятъ,
тамъ угриженитъ хора
отъ душа се веселятъ.

А луната се навежда,
гледа бѣлата страна,
гдето хората съ надежда
чакатъ мирна бжднина.